

[Sigsgaard.]

taget fra juntaen, ville juntaens dage være talte. Jeg spurgte på den baggrund: har regeringen protesteret over for USA mod dets våbeneksport? Har den forsøgt at få USA til at standse våbenhjælpen? Jeg opfordrede også socialdemokratiet til at stille dagsordensforslag; det har man ikke villet. Men udenrigsministeren bør vel svare på et sådant enkelt spørgsmål. Jeg gentager det derfor nu.

Det er jo ikke ligefrem respekt for folkestyret, der udvises, når ministrene blot overlegent undlader at svare på stillede spørgsmål om regeringens politik. Der er ingen mulighed for nu at sige — det kunne der være ved afslutningsdebatten i maj — at der ikke har været tid. Jeg går ud fra, at den væsentligste grund til, at debatten her er delt op på 2 dage, netop er, at ministrene og deres embedsmænd skulle have lejlighed til at overveje, hvad der var blevet sagt, til at udforme svar på det. Det er urimeligt, at der fortsat skal være et sådant hemmelighedskræmmeri med Danmarks udenrigspolitik, som der er.

Jeg hørte heller ikke noget svar på det spørgsmål om det socialt almennyttige boligbyggeri, som jeg stillede i går, og som jeg også stillede i maj. I maj var det en mulig forklaring på tavsheden, at regeringen, som jo består af 3 partier, ikke havde haft tid til at diskutere spørgsmålet, men nu har regeringen haft hele sommeren, og så må man jo spørge: har man virkelig ikke et eneste ord at sige til de mange tusinder, der står i kø for at få en lejlighed? Regerings- og boligforligspartierne, der har ansvaret for, at disse mennesker ikke kan få bolig, burde dog i hvert fald have en bemærkning her i dag. Det er regeringen, der har magten til enten at hæve loftet over det sociale byggeri eller helst at fjerne det loft. Hvad vil regeringen?

I øvrigt er det forbløffende, at vi her i denne debat kan snakke om, hvor store eller hvor små prisstigningerne har været — og det er vigtigt — og om det ene og det andet og det tredje og det fjerde indenrigspolitiske problem. Det er helt naturligt, at indenrigspolitikken beslægtlægger en meget stor del af debatten, men det er alligevel forbløffende, at vi kan snakke om det dér, uden at begivenhederne — de udenrigspolitiske begiven-

heder — siden i går på nogen måde finder vej ind i debatten. Jeg skal tillade mig at bruge nogle minutter på det, der er sket, for det skal dog nævnes her i dag.

Jeg talte i går om inddelingen af verden i interessesfærer, om, hvordan stormagterne har forbeholdt sig ret til at dominere deres naboer og i givet fald intervenere; sådan som vi sidst har set det i Czekoslovakiet. Det ser ud, som om USA nu igen har begået noget tilsvarende som det, der er sket i Czekoslovakiet. Peru var et af de få lande i Latinamerika, der i hvert fald på overfladen havde et vist demokrati, så meget, at regeringen på baggrund af, at fremmed kapital og først og fremmest amerikansk totalt dominerer, havde besluttet at nationalisere det amerikanske olieselskab ESSOs virksomheder. Svaret lod ikke vente længe på sig; regeringens dage var talte, nøjagtig som dengang Mossadeq i Persien nationaliserede olien for en del år siden. Da faldt Mossadeq, han blev væltet af USA.

I går faldt Perus regering også på grund af olien, og endnu en militærjunta er begyndt at undertrykke befolkningen. Mon man ikke snart forstår, hvad det er, der foregår? Medens NATO-politikerne i går stod her og fordømte overfaldet på Czekoslovakiet — og der er grund til at fordømme det overfald — netop den dag kvalte deres egen allierede, USA, efter alt at dømme et lille amerikansk lands spagfærdige forsøg på at vinde mere selvstændighed, på at standse kapitalens udsugning. I dette øjeblik, hvor vi står her og debatterer, kæmper studenter og andre mod juntaen i Peru og mod Danmark og andre NATO-lande, så længe de er storkapitalens allierede.

Jeg skal ikke afæske udenrigsministeren en udtalelse om udviklingen i Peru i dag; der skal selvfølgelig tid til nøjere at undersøge, hvad der er sket. Men jeg håber, at udenrigsministeren forstår, at han efter udtalelserne om Czekoslovakiet har en moralsk forpligtelse til i denne sag at lægge kortene på bordet, til ikke, som det så tit er sket i dansk politik, at tilsløre begivenhederne. Hvis ikke NATO-politikerne har mod til med et eneste ord at tage afstand fra USAs imperialism, så tror jeg, de må regne med, at de har mistet enhver respekt i store dele af befolkningen.

Nogle kunne mene, at det er løse påstande,